

Op en neer aan de Spaanse costa

Hoe fijn is het om nog even de zon op te zoeken. Bijvoorbeeld aan de populaire Costa Blanca. Met het drukke zomerseizoen achter de rug is de kust in afwachting van de overwintelaars. Een ideaal moment voor wandelaars om de immer zonovergoten kust en het overweldigende, ruige achterland in relatieve rust te verkennen.

TEKST & FOTO'S MONIQUE VAN GAAL

Bontgekleurde
vissershuisjes
in Villajoyosa.

Dat het achterland van de dichtbebouwde Costa Blanca zo mooi, ruig en leeg kan zijn, ervaren wij op de wandeling rondom de Serra d'Oltà. Een reusachtige, met weelderige dennbossen bedekte kalkstenen rots op slechts een klein eindje rijden van de toeristische badplaatsen Altea en Calpe vandaan. Aangekomen bij de Zona Recreativa aan de oostkant van de berg kiezen we ervoor om deze acht kilometer lange lus tegen de klok in te bewandelen. Aanvankelijk voert een aangenaam zandpad omhoog door het dichtbegroeide bos, en ik denk bij mijzelf: dit wordt een eitje. Maar dan heb ik nog geen rekening gehouden met de steile klauterpartij over rotsen naar de Pas de la Canal (402 m) die al snel volgt. Toch fijn om deze klim meteen aan het begin te doen; de rest van de route belooft een stuk minder inspannend te zijn. Intussen is het uitzicht op de omliggende bergen werkelijk fenomenaal. Heel geleidelijk aan daalt het pad nu. Het risico op verdwalen is nihil, we volgen simpelweg de witgele

markeringen. Houten wegwijzers geven de afstanden aan. Pauzeren doen we aan de voet van een ruïne; “Finca Pastor” luidt het op de intacte tegels op een afgebrokkelde muur. Grofweg halverwege de rondwandeling verlaten we even het pad om ongeveer een kilometer bergopwaarts te klimmen (en weer terug) naar een van de toppen op een hoogte van 566 meter met geweldig uitzicht (de Cim d'Oltà zelf is met 587 meter de allerhoogste top). Terug op het nu brede bospad komen we langs de Ermita Vella, een fotogeniek kapelletje, en een aantal adembenemende vergezichten op de badplaatsen aan de blauwe Middellandse Zee. Geen daarvan kan echter tippen aan die magische blik op de imposante 332 meter hoge kalkstenen rots, de Peñón de Ifach, die de twee stranden van Calpe van elkaar scheidt.

Kustwandelen

Het is diezelfde Ifach, een van de meest gefotografeerde natuurfenomenen in Spanje, die wij de volgende dag tijdens een wandeling langs de kust continu in het vizier hebben. Op

en neer gaat het pad, over stenen trappetjes en langs kleine strandjes diep beneden ons. Wat is het fijn dat hier de kust voor een ieder toegankelijk is gemaakt. Het is alles hotels, villa's en appartementen wat hier de klok slaat – de Costa Blanca is vooral ook in trek bij overwinteraars – maar pal aan de immer blauwe zee gaat de *Sendero Ecológico*, een ecopad. We starten bij het kleine haventje van Cala Advocat en lopen simpelweg de grillige kust af naar Calpe. Mij zul je niet horen zeggen dat dit voormalige vissersdorp mooi is, maar behalve de badplaats over een tweede natuurtroef: de Salines de Calp. Heel bijzonder, dit midden in het drukke centrum vol hoogbouw gelegen, beschermde zoutwatermeer. Vooral in de tijd van de Romeinen werd hier volop zout gewonnen, dat met name werd gebruikt voor de conservering van vis. De rondwandeling door het natuurgebiedje gaat deels over mooi aangelegde houten loopbruggen. En helemáál leuk: die beloofde flamingo's zijn ook nu volop aanwezig.

- ▬ Klauterpartij over stenen rotsen op de Serra d'Oltà.
- ▲ Ermita Vella, een fotogeniek kapelletje.
- Al wandelend kun je alle kanten op.

Nog zo'n zonnige wandeldag brengt ons op het kustpad van Benidorm naar Villajoyosa. Gelukkig laten we het woud aan hoogbouw snel achter ons en is het wederom genieten van de rust en het geweldige uitzicht op rotsige baaitjes. In de verte ligt het Pauweneiland van Benidorm. We pauzeren even aan het rustige kiezelstrand van Platja Torres, alvorens het eveneens uit de kluiten gewassen Villajoyosa – wat vrolijke stad betekent – binnen te lopen. En vrolijk, dat is deze badplaats zeker. In het oude centrum bewonderen we de *Casas de Colores*, de smalle, in vrolijke kleuren geverfde visserhuisjes langs het strand en aan de Amadòrio-rivier. Het verhaal gaat dat de vissers zo hun eigen huis

»

vanaf zee gemakkelijk konden herkennen. Ook het drukke Altea, waar ik deze hele week verblijf, heeft haar geheel eigen karakter bewaard. Vanaf mijn hotel loop ik zo het op een heuvel gebouwde oude centrum in. Stenen trappen in smalle straatjes voeren vanuit alle hoeken omhoog langs

witte huizen naar de prachtige kathedraal met de blauwe koepel die overal bovenuit steekt. Op het ruime kerkplein is het altijd gezellig druk. De in de herfstzon badende terrasjes zitten vol, de aanlokkelijke winkeltjes – geen prullaria! – worden druk bezocht en bezoekers genieten van het uitzicht op de uitgestrekte plaats.

El Castell de Guadalest

Dat Guadalest al sinds de jaren zeventig van de vorige eeuw een geliefde trekpleister is komt vast niet alleen door de nabijheid van de zonnige Costa Blanca; het duizend jaar oude dorp is werkelijk een niet te missen hoogtepunt. Niet alleen figuurlijk, maar met de ligging op een 595 meter hoge rots die al van ver te zien is tevens letterlijk. Nu, in november, valt de drukte gelukkig alleszins mee, maar

tegenover een inwoneraantal van iets meer dan tweehonderd staat het astronomische getal van zo'n twee miljoen bezoekers per jaar. Ook wij beklimmen

Via een in de rotsen uitgehouwen tunnel bereiken we het oude centrum

de stenen trappen die naar El Castell de Guadalest leiden, ooit een belangrijk verdedigingspunt van de Moren tegen de Spanjaarden. Via een in de rotsen uitgehouwen tunnel en het

➤ Wandelen naar Calpe over de *Sendero Ecológico*, een heus ecopad.

➤➤ Guadalest is een geliefde trekpleister.

✓ Het prachtige oude centrum van Altea.

⌚ Zicht op het stuwmeer vanaf El Castell de Guadalest.

◀ De vallei en terrasvormige hellingen staan vol fruitbomen.

zeventiende-eeuwse Casa Orduña – een statig landhuis dat een kijkje biedt in het leven van de eens zo machtige Baskische familie Orduña – bereiken we het oude centrum met de resten van de vesting. Het is heel gemakkelijk

de vele meuk die aan het middeleeuwse marktplein wordt verkocht weg te denken, want o wat is het hier prachtig! Een stadhuis, een achttiende-eeuwse kerk in barokstijl, een gerestaureerde klokkentoren... Maar

het zijn vooral die fraaie uitzichten die indruk maken, namelijk op het blauwe stuwmeer, de Embalse de Guadalest, dat een groot deel van de provincie Alicante van drinkwater voorziet. En op de kale bergtoppen, de vallei en de ➤➤

terrasvormige hellingen vol citrus-, amandel- en olijfbomen. Een ideale wandelomgeving, met name het bijna tien kilometer lange, eenvoudige rondje om het stuwwater is een aanrader. Vanaf de stuwdam gaat het over asfaltwegen langs de noordkant van het meer; teruglopend aan de zuidkant over het natuurpad hoog boven het water is een stuk aangenamer. Halverwege is het genieten van een koffiestop met panoramisch uitzicht vanaf het terras in het bergdorp Beniardà.

Puntige rotsberg

Na vijf wandeldagen ben ik er helemaal klaar voor: de laatste pittige tocht

van elf kilometer (600 hoogtemeters) rondom de Puig Campana. Deze puntige rotsberg, die zó dicht bij de kust ligt dat je 'm vanuit Benidorm gemakkelijk kunt herkennen aan zijn twee toppen, is met 1408 meter de op een na hoogste berg in de provincie Alicante (de Sierra de Aitana is met 1558 meter de allerhoogste). Een populaire berg onder serieuze klimmers bovendien, met een top die op twee manieren te bedwingen is. De klim vanaf de zuidkant is het zwaarst en meest risicovol, en wordt ook wel 'de verticale kilometer' genoemd vanwege de haast loodrechte klim over losliggende en dikwijls gevaarlijk naar beneden rol-

lende keien. "Niet te doen", zo lees ik veelvuldig op het internet. Vanaf de noordkant is de klim eenvoudiger – maar nog steeds niet iets voor de doorsnee wandelaar. Echter om er te komen moet men tevens het wandelpad rondom de berg voltooiën. Maar zoals gezegd, wij doen 'slechts' het rondje om de berg, waar toch ook zeker zo'n vier uur voor uitgetrokken mag worden. We starten in de plaats Finestrat bij Font del Molí, en volgen – tegen de klok in – de geelwitte strepen. Gestag voert het rotspad omhoog door het stugge struikgewas. Halverwege de route, op een hoogte van bijna duizend meter, pauzeren we bij Font de la Solsida, een oude bron op een prachtige plek aan de voet van een gladde, verticale rotswand. Het is niet ver meer naar de door dennenbomen omgeven Coll de Pouet waar het pad naar de top afbuigt. Wij laten dit pad fijn links liggen en beginnen aan de aangename afdaling. Wat een genot om hier te lopen, om mij heen te kijken naar al die omliggende ruige bergen en heel in de verte de kustlijn: die o zo begeerde Costa Blanca. ■

WANDELWIJZER

Vervoer

Vliegen naar Alicante of Valencia.

Groepsreis

Ik boekte een groepsreis van Loopend Vuurtje (loopendvuurtje.nl). Op deze geheel verzorgde wandelreis verbleven wij in Hotel Tossal (hoteltossalalta.com), een gerestaureerde, driehonderd jaar oude voormalige olijfolieboerderij, op een steenworp afstand van het oude centrum van Altea. Populair restaurant met overdekt terras, en zwembad in de ruime tuin.

De wandelingen waren middelwaar. Lengte van de kustwandelingen ong. 14 km, rondom de bergtoppen ong. 11 km.

Loopend Vuurtje biedt ook een groepsreis voor doorgewinterde klimmers aan genaamd 'Six Summits Costa Blanca', waarbij zes hoge toppen worden bedwongen.

✓ Flamingo's in de Salines de Calp.

